

Obrazové přílohy

Sborník prací Filozofické fakulty brněnské univerzity. Q, Řada teatrologická a filmologická. 1998, vol. 47, iss. Q1, pp. [176]-198

ISBN 80-210-1981-6

ISSN 1212-3358

Stable URL (handle): <https://hdl.handle.net/11222.digilib/114617>

Access Date: 16. 02. 2024

Version: 20220831

Terms of use: Digital Library of the Faculty of Arts, Masaryk University provides access to digitized documents strictly for personal use, unless otherwise specified.

OBRAZOVÉ PŘÍLOHY

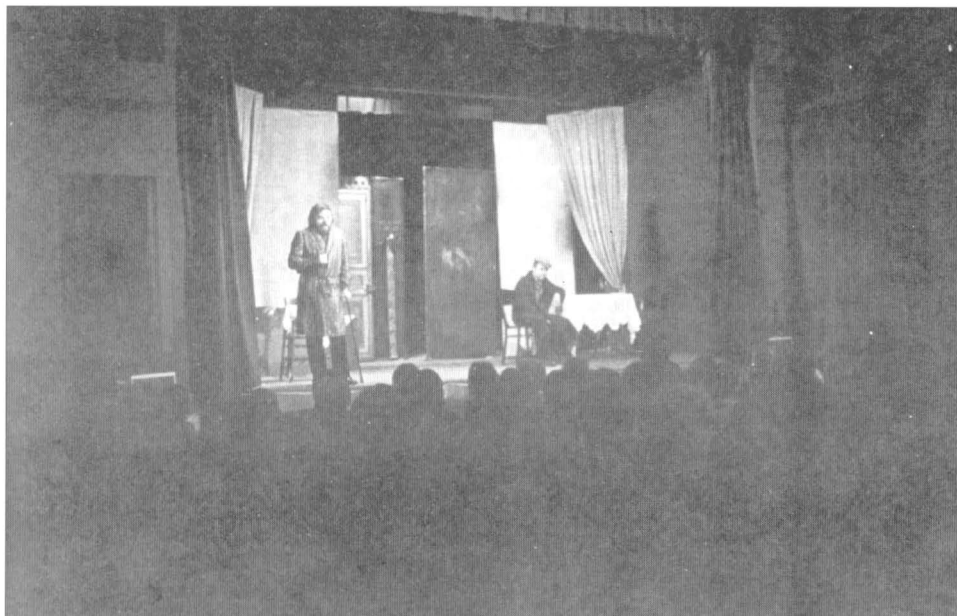

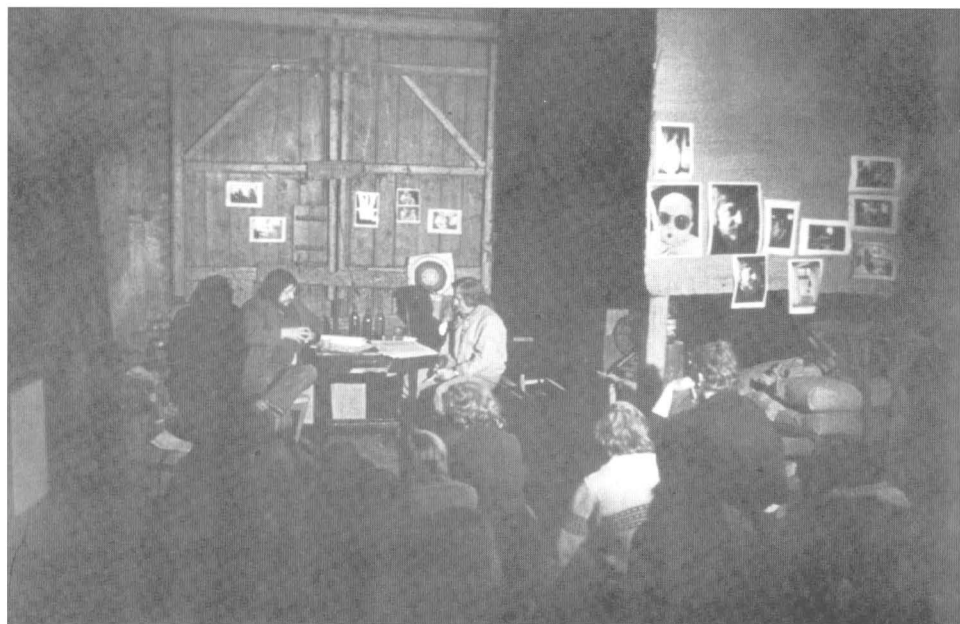
1) Bytové divadlo Vlasty Chramostové — Pavel Kohout: *Play Macbeth* (Praha 1978). Na snímku zleva Pavel Kohout, Vlastimil Třešňák, Pavel Landovský, Vlasta Chramostová a Tereza Kohoutová. Reprofoto.

2) Bytové divadlo Vlasty Chramostové — František Pavlíček: *Dávno, dávno již tomu — Zpráva o pohřbívání v Čechách* (Praha 1979). Na snímku Vlasta Chramostová. Foto: Jití Bednář.

3) Divadlo na tahu — Václav Havel: Žebrácká opera (Horní Počernice 1975). Na snímku Jan Kašpar (Fíľch) a Jan Hraběta (Peachum). Reprofoto.

4) Divadlo na tahu — Václav Havel: Audience (Hrádeček 1976). Na snímku Jan Hraběta (sládek) a Václav Havel (Vaněk). Reprofoto.

5) Divadlo na tahu — Václav Havel: Pokoušení. Na snímku Jarmilka Bělíková (Vilma) a Ivan Havel (Foustka). Reprofoto.

6) Divadlo u stolu — Josef Šafařík: Průkaz totožnosti (Brno, Vysokoskolský klub 1989). Na snímku Jiří Bulis (u klavíru), za ním sedí Jan Vlasák a František Derfler. Reprofoto.

7) Josef Šafařík (vlevo) a herec František Derfler. Snímek pochází z brněnské veřejné premiéry Průkazu totožnosti, která se odehrála 12. května 1989 ve Vysokoškolském klubu. Reprofoto.

1. VĚTĚR

VYSOKOŠKOLSKÝ KLUB
V BRNĚ - GORKÉHO 43
12. KVĚTNA 89 VE 20:00.

PRŮKAZ TOTOŽNOSTI

ČETBY Z LITERÁRNÍCH A FILIZOFICKÝCH PRÁČI JOSEFA ŠAFAŘÍKA

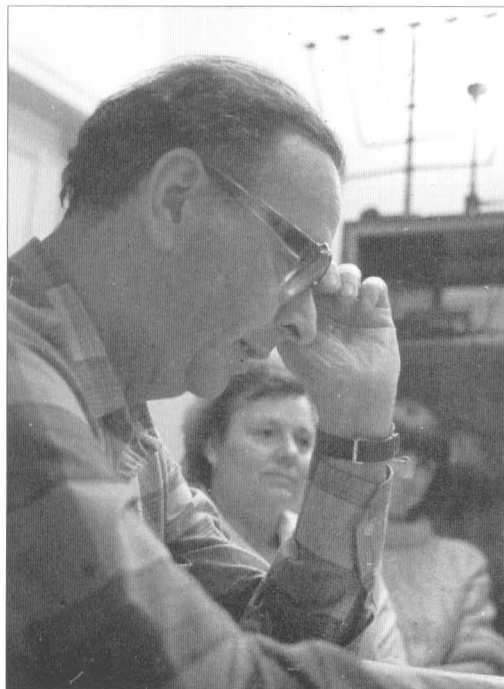
(ČEKAVOSTI) JAN VLASÁK, FRANTIŠEK DERFLER, JIŘÍ BALIS (MLADŠÍ).

Filozof Josef Šafařík (1907) se zabývá údělem a možnostmi člověka ve světě technické civilizace. Vydal Sedm listů Melinovi (1948), Člověk ve věku stroje (1969), psal eseje do programů Divadla Na zábradlí a Divadla za branou, jeho esej O rubatu čili Vyznání vyšel ve sborníku Podoby 2 (1969). V sedmdesátých letech napsal Mejistův monolog a nedávno dokončil ošáhlou práci s názvem Cestou k poslednímu.

Fr. Derfler

Josef Šafařík Jan Vlasák

8) Kopie pozvánky na brněnskou veřejnou premiéru Divadla u stolu. Autorem výtvarného řešení byl Rostislav Pospíšil.

9, 10) Milan Uhde čte svou hru *Hodina obrany* na jedné z bytových produkcí, která se uskutečnila v bytě manželů Blažkeových v Brně 16. 6. 1989. Foto: Petr Baran.

11) Divadlo na provázku — Milan Uhde: Balada pro banditu (Brno 1975). Na snímku Iva Bittová (Eržika) a Miloslav Donutil (Nikola Šuhaj). Foto: Jef Kratochvil.

12) Divadlo na provázku a HaDivadlo — Rozrazil 1/88. Snímek zachycuje scénu z hry Václava Havla Zítřka to spustíme. V popředí Miroslav Maršálek. Foto: Vladislav Vaňák.

1) Výjev z Burianovy inscenace lyrické reportáže Ericha Kästnera *Život za našich dnů*, ztvárněné ve stylu hry „hmota proti hmotě“. Zdeněk Podlipný jako Muž při ranní toaletě. (D 34, 1933)

2) V inscenaci politické komedie Bruno Jasiěnského *Ples manekýnů* dává Burian spolu s autorem ožít figurínám sloužícím k předvádění módních oděvů. (D 34, 1933)

3) Hra Bohuše Machníka (vlevo) a Zdeňka Podlipného (vpravo) s deštníky v Burianově inscenaci rozhlasové hry Friedricha Wolfa *John D. dobývá světa*. (D 35, 1935)

4) Členka taneční skupiny Táňa Pexová v Burianově originálním scénickém přepisu Máchovy básně *Máj*. (D 35, 1935)

5) Ukázka Burianova pojetí „realismu“: výjev z inscenace hry Maxima Gorkého *Jegor Bulyčov*. Uprostřed obrazu Bulyčov (Zdeněk Podlípňý), vlevo služka Glafira (Sylva Havránková), vpravo bláznivá Zobunová (Lola Skrbková). (D 35, 1934)

6) V centru Burianovy adaptace *Lazebníka sevillského* byl exponován kolektiv tanečníků, projevující se zde především zpěvem a temperamentními tanečními pohyby, vyjadřujícími nepokořitelného ducha španělského lidu. (D 37, 1937)

7) Dialog mezi Králem Václavem (Václav Vaňátko) a schovankou hradního Miládou (Marie Burešová) z inscenace *Kata* byl pln jinotajných nápovědí, narážek, pomlk a zámk. (D 36, 1936)

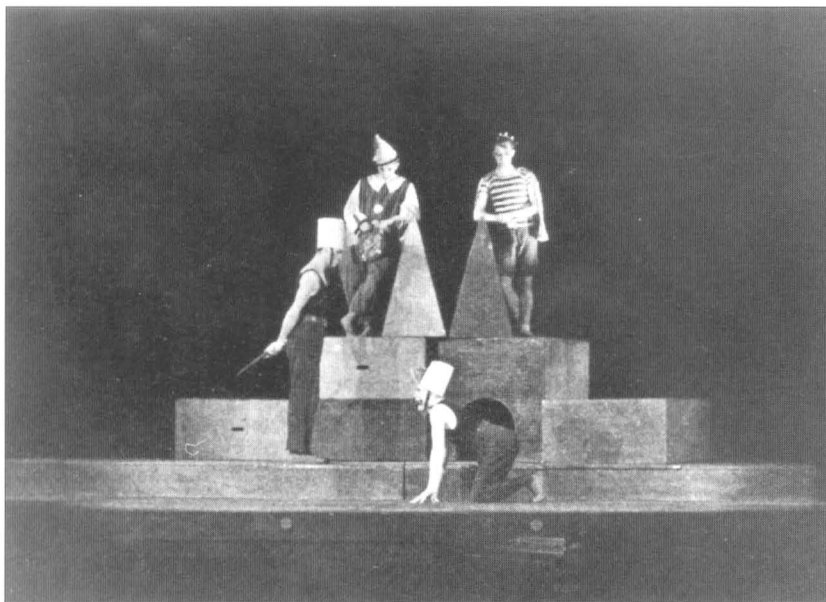

8) Hamlet Václava Vaňátka se jevil v *Hamletu III.* jako člověk zcela tuctový, nafoukaný a namyšlený panák. V zobrazeném výjevu ho vidíme se zločinným královským párem, jeho matkou Gerutou a strýcem Fengem. (D 37, 1937)

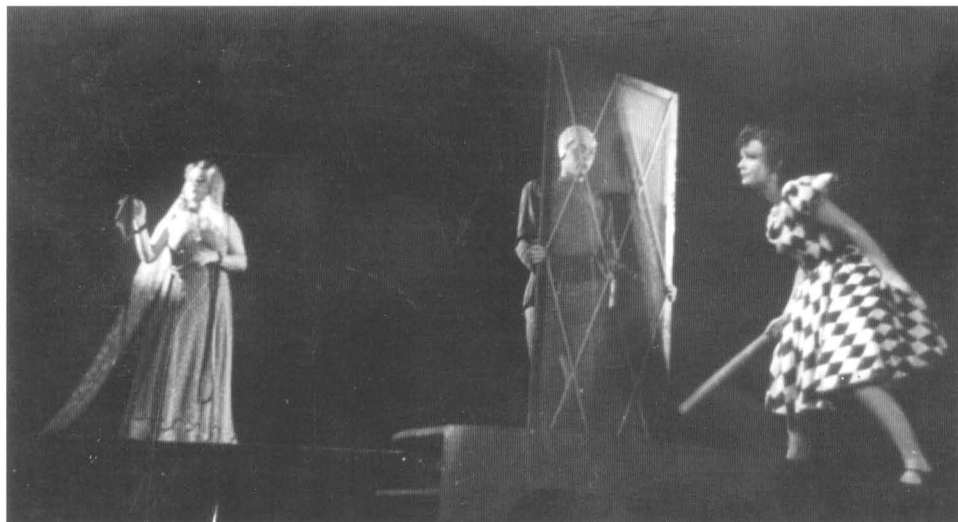
9) Jedinou lyrickou prodlevou v inscenaci *Hamleta III.* byl výjev utonutí Ofélie ve vlnách moře. Dívčinu smrt vyjádřila Jiřina Stránská hrou se závojevou sítí, do níž se v paprsku světla tanečním způsobem rytmicky vplétala uprostřed drátěné plastiky, symbolizující bizarní útvary mořské flóry. (D 37, 1937)

10) Inscenaci Büchnerovy pohádkové komedie *Leonce a Lena* stylizoval Burian do podoby pohádkové harlekynády s prvky loutkohry. Na obrázku mezi dekoračními objekty připomínajícími kostky dětské stavebnice vidíme dole Karla Vajnara jako Učitele a Miloslava Seemanna jako Žáka, nahoře pak Václava Vaňátka jako šaška Valeria a Rudolfa Hrušínského jako prince Leonce. (D 38, 1938)

11) Půlnočník (Emil Bolek) a další maskary ze závěrečné části *II. lidové suity* — *Jak se kdysi v Čechách strašivalo*. (D 39, 1939)

12) Výjev z Burianovy inscenace Zeyerovy komedie *Stará historie*, v níž se uplatnily některé postupy komedie dell' arte: Lavinie (Ilona Kubásková) si vyšla na procházku do zahrady a Zanina (Jiřina Stránská) střeží její bezpečnost. (D 41, 1940)

13) Trio hlavních postav inscenace *Manon Lescaut*: vlevo Manon Marie Burešové, uprostřed De Grioux Vladimíra Šmerala, vpravo Duval Zdeňka Podlípého. (D 40, 1940)

14) Průvodce dětí v inscenacích českých pohádek Boženy Němcové a Karla Jaromíra Erbena pořádaných za války tzv. „malým“ d 41 pro nejmenší diváky, šašek Strakapoun (Václav Vaňátko). (D 41, 1940–1941)

15) Tanec sboru z jinotajného baletu *Pohádka o tanci*, který poskytl gestapu záminku pro uzavření divadla D a pro perzekuci jeho vedoucích umělců a činovníků. (D 41, 1941)

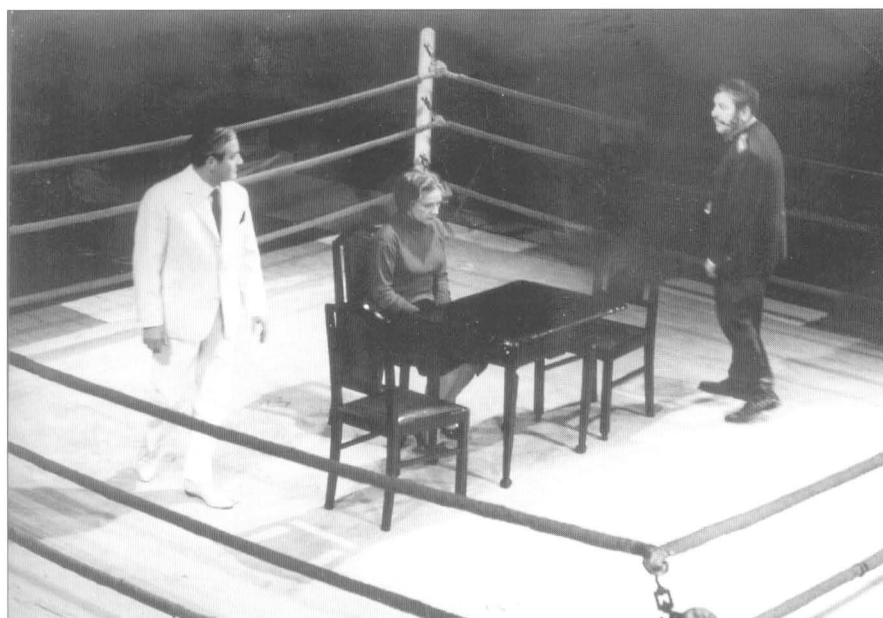
1) Josef Karlík (vlevo) jako Azdak v Brechtově *Kavkazském křídovém kruhu*. Režie: Evžen Sokolovský. Státní divadlo Brno 1961.

2) Vsevolod V. Višněvskij: *První jízdni*. Josef Karlík v roli Sysojeva. Režie: Miloš Hynšt. Státní divadlo Brno 1961.

3) Josef Karlík (v pozadí) v roli Götze v Sartrově hře *Ďábel a Pánbůh*. Režie: Alois Hajda. Státní divadlo Brno 1964.

4) Josef Karlík jako Edgar v Dürrenmattově hře *Play Strindberg*. Režie: Miloš Hynšt. Státní divadlo Brno 1969.

5) Bertolt Brecht: *Pan Puntila a jeho služebník Matti*. Josef Karlík v roli Pana Puntily. Režie: Alois Hajda. Státní divadlo Brno 1985.

6) Výjev z inscenace *Maryši* Aloise a Viléma Mrštíkových. Josef Karlík v roli Lízala. Režie: Alois Hajda. Státní divadlo Brno 1983.

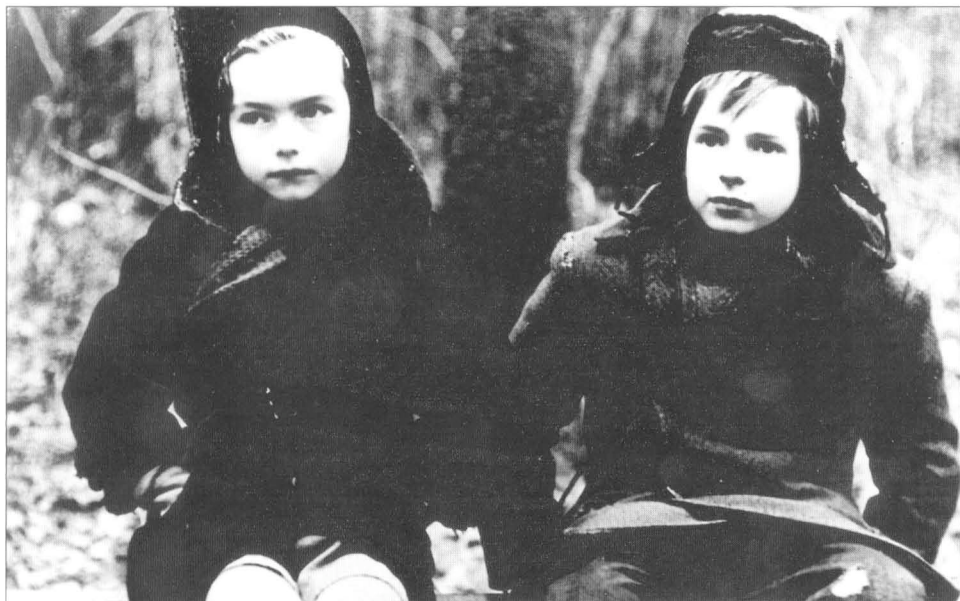
7) Josef Karlík jako Lízal v Maryši A. a V. Mrštíkových. Režie: Alois Hajda. Státní divadlo Brno 1983.

1) Snímek z filmu *Solaris* vyznamenaného Zvláštní cenou poroty XXVI. MFF v Cannes. Filmové zpracování utopického románu Stanislava Lema. Režie Andrej Tarkovskij, 1972.

2) Záběr z filmu *Andrej Rublev*. Režie Andrej Tarkovskij, 1966.

3) *Zrcadlo* — filmová kompozice uměleckých obrazů minulosti. Režie Andrej Tarkovskij, 1975.